

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕΛΙΣ

Σήμερον λοιπόν, εἶνε ἡ ἡμέρα τῶν ἡμερῶν, καὶ τῶν πανηγύρεων ἡ πηνήγυρις. Ἀπὸ πρωίας ἐπιτείνονται οἱ παλμοὶ καὶ κορυφῶνται ὁ πυρετὸς τῆς προσδοκίας τῶν ὑποψηφίων, διότι ἡ γίνονται πατέρες τοῦ ἔθνους ἡ ἀρχονται τῆς συγκομιδῆς τῶν τετελεσμένων, οὓς ἡ κακεντρεχῆς χεὶρ τῶν ἀντιπαλῶν προορίζει διὰ τοὺς ἡττηθέντας.

*

Ὑποψήφιος τις, εἰς μίαν ἄλλην ἐκλογὴν, ἦτο ἀπηλπισμένος. Ὅλα τὰ ἔβλεπε μαῦρα καὶ ἐφάνταζετο μαῦρα ἐπίσης καὶ τὰ ἀποτελέσματα. Αἰτίαι δὲ τῆς ἀπελπισίας του, ἦτο ἡ ἐγκατάλειψις του ὑφ' ἐνὸς σπουδαιοτάτου κομματάρχου, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἀνέμενε τὰς πλείονας ψήφους.

Ὁ ὑποψήφιος συναντᾷ καθ' ὁδὸν αὐτὸν τὸν ἴδιον κομματάρχην καὶ τὸν χαιρετᾷ μελαγχολικῶς.

— Κἄτι σὰς βλέπω λυπημένον;

— Δὲν θὰ ἐπιτύχω; εἶνε βέβαιον, ἀπαντᾷ ὁ ὑποψήφιος.

— Ποῖος σὰς τὸ εἶπε; ἐγὼ νομίζω ὅτι θὰ εἴσθε ἐκ τῶν πρώτων μάλιστα.

— Ἀπὸ τὰ μαῦρα, ναί.

— Καλὲ ποῖος σὰς τὰ λέγει αὐτά; Ἐγὼ στοιχηματίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχητε.

— Καὶ ἐγὼ στοιχηματίζω τὸ ἐναντίον, ἀποκρίνεται ὁ ὑποψήφιος.

— Πόσα;

— Εἰκοσι πέντε χιλιάδες φράγκων.

— Ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχητε;

— Ναί.

— Καὶ ἐγὼ ἄλλα τόσα ὅτι θὰ εἴσθε ἐκ τῶν πρώτων.

Τὸ στοιχίημα διευτυπώθη ἐπὶ τὸ ἐπισημότερον ἐπὶ χαρτοσήμου καὶ ὁ κομματάρχης διὰ νὰ μὴν χάσῃ τὸ στοιχίημα, φαίνεται, ὅτι ἤρχισε τόσον θερμῶς ἐνεργείας, ὥστε πραγματικῶς ἀνέδειξεν αὐτὸν ἐκ τῶν πρώτων.

Μετὰ τὴν ἐκλογὴν ὁ κομματάρχης συναντᾷ πάλιν τὸν τέως ὑποψήφιον.

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα; Ἐχάσατε τὸ στοιχίημα!

— Ναί, ἀλλ' ἂν δὲν ἔχανα τὸ στοιχίημα θὰ ἔχανα τὴν ἐκλογὴν!

*

Εἶνε γνωστὸς ὁ σκοπὸς τῆς ἡμετέρας Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας νὰ ἐνεργήσῃ ἀνασκαφὰς διὰ δυτῶν ἐν τῇ θηλάσῃ τῆς Σαλαμίνος, ἵνα ἀνελεῖται τὰ ὑπὸ τῶν προγόνων μας βυθισθέντα πλοῖα τῶν Περσῶν πρὸ 2364 ἐτῶν.

Ἴσως εἶνε γνωστὴ ἐπίσης, ἡ ἐπιχειρήσις τοῦ Ἀββα Μονιῶ, ὅστις πρὸ διετίας, διέτρεχε τὴν Ἀμερικὴν, ἐνεργῶν πρὸς σύστασιν Ἀνωτάτου Μετοχικῆς Ἑταιρίας, σκοπούσης τὴν ἐκ τῶν βυθῶν τῆς Ἐρυθρᾶς θηλάσσης ἀνέλκυσιν πάντων τῶν θησαυρῶν τοῦ Φαραῶ, ὅσοι ἀπωλέσθησαν ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Μωϋσῆς κατεπόντισεν αὐτὸν μετὰ τοῦ στρατεύματος, δι' ἐνὸς καὶ μόνου νεύματος ἐνώσας τὰ χωρισθέντα ὕδατα κατὰ τὴν Γραφικὴν παράδοσιν. Ἀλ-

λὰ βεβαίως εἶνε ἄγνωστος εἰς τοὺς Ἑλληνας τοὺλάχιστον ἀναγνώστας, ἡ καταβυλλομένη ἐν Ἀμερικῇ ἐνεργεία πρὸς σύστασιν ἄλλης παραδοξοτέρας ἐταιρίας, τῆς ὁποίας ἰδοὺ ὁ σκοπός:

1ον Νὰ καθορισθῇ ἀκριβῶς ὁ χώρος, ἐφ' οὗ ἀνηγέρθῃ ὁ Πύργος τῆς Βαβέλ. 2ον Νὰ ἐνεργηθῶσιν ἀνασκαφαὶ πρὸς ἀποκάλυψιν τῶν τυχόν ὑποκρυπτομένων ἐκεῖ λειψάνων τῆς ἀρχαιοτάτης ἐκείνης τέχνης καὶ 3ον... τὸ 3ον αὐτὸ ἄθροον τὸ προσθέτομεν ἡμεῖς:

Ὅλη αὕτη ἡ ἐπιχειρήσις σκοπὸν ἔχει βεβαίως τὴν ἀνεύρεσιν τῶν μυριάδων γλωσσῶν, ὅσας ἐξαπέσειλεν ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ Θεὸς διὰ νὰ συγχίση τοὺς ἀντάρτας πυργοποιούς.

*

Ἐπαρχιώτης τις εἰσῆλθε προχθὲς εἰς τὸν σιδηρόδρομον μεταβαίνων εἰς Πειραιᾶ.

Περ' αὐτὸν ἐκάθητο καὶ ἄλλος ἄγνωστος: ὡς συμβαίνει δὲ συνήθως, οἱ δύο συνταξιδιώται ἤρξαντο συνομιλοῦντες περὶ διαφόρων πραγμάτων.

Ὁ ἐπαρχιώτης συνομιλῶν, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ ἐθώπευε πολυτίμον ἀργυρᾶν ταμβακοθήκην.

— Μὲ δίδετε παρακαλῶ ἐν σιγᾷ; τῷ εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

— Δὲν καπνίζω ποτέ, φίλε μου, αὐτὴν τὴν ἔχω διότι εἶνε δῶρον τοῦ κουμπάρου μου.

— Ἐπιτρέπετε νὰ τὴν ἰδῶ;

— Ὅριστε.

Ὁ ἄγνωστος ἔλαβεν εἰς χεῖρας καὶ ἐξήταξε τὸ ὠραῖον δῶρον, ἔπειτα τὸ ἐπανεῖδεν εἰς τὸν κύριόν του.

Μετὰ ἐν τέταρτον ὁ ἐπαρχιώτης ἐξεληθὼν ἤδη τοῦ σιδηροδρόμου ἡσθάνθη ἀσυνήτην τινα ἐλαφρότητα εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Θέτει τὴν χεῖρα καὶ ἀντὶ τῆς πολυτίμου ταμβακοθήκης εὐρίσκει τεμάχιον χάρτου, ἐφ' οὗ ἦσαν αἱ ἐξῆς γραμμαί: Ὁποῖος δὲν καπνίζει, δὲν ἔχει ἀνάγκην ταμβακέρας!

Ἐχει δίκαιον ἐσκέφθη ὁ ἐπαρχιώτης!

*

Ἀναγινώσκοντες ἐν ταῖς ἐφημερίσις τὰ περὶ τῆς πρώτης ἀποτεφρώσεως νεκροῦ, ἥτις, ἐξετελέσθη πρὸ τινων ἡμερῶν ἐν Οὐόκιγκ τῆς Ἀγγλίας, ἀνεμνήσθημεν Μανσώλου τοῦ βασιλέως τῆς Καρίας καὶ τῆς ἀγάπης, ἣν πρὸς αὐτὸν ἔτρεφεν ἡ σύζυγός του Ἀρτεμισία.

Ὡς γνωστόν, τὸ σύστημα τῆς ἀποτεφρώσεως, ἦτο λίαν διαδεδομένον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς. Ὁ Μανσώλος λοιπόν, ἀποθανὼν, μετεβλήθη εἰς σποδὸν καὶ παρεδόθη ἐντὸς κάλπης εἰς τὴν πενθοῦσαν χήραν του.

Τότε ἐν τῷ νῷ τῆς βασιλίσσης, ἐπῆλθε σκέψις μοναδικὴ εἰς τὰ χρονικά τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἠκούσατε παρᾶμοιον παρὰδειγμα συζυγικῆς ἀγάπης;

— Ἐγὼ θὰ γίνω τάφος του! εἶπεν ἡ Ἀρτεμισία.

Καὶ πράγματι, καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ἐλάμβανε μικρὰν δόσιν ἐκ τῆς τέφρας τοῦ συζύγου τῆς καὶ μετεβλήθη ἐκλήθως εἰς

μνημεῖον, ἐν ᾧ ἀνεπαύετο ἡδυπαθῶς, ἡ κόνις τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς!

Πόσαι βαρυπενθεῖς χῆραι, τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, δὲν θὰ γελᾶσιν ἀπὸ καρδίας, μὲ τὰ σκοτάδια ταῦτα τῆς ῥομαντικῆς βασιλίσσης;

*

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ἐν Σπάρτῃ, τὸ μυστήριον τοῦ γάμου ἐτελεῖτο διὰ τῆς ἐξῆς ἀπλουστάτης μεθόδου: Ἐκλείοντο ἐν ἀπεράντῳ αἰθούσῃ, ἐν ᾗ ἐβασίλευε σκότος βαθύ, ὅλοι αἱ δεσποινίδες καὶ ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι γαμβροί, ὅσοι συνεπλήρουν τὴν νόμιμον ἡλικίαν. Ἐκεῖ δέ, ἐν τῷ σκότει, ἐξέτεινον πάντες καὶ πασαι τὰς χεῖρας καὶ ὅτε ἐφωτίζετο ἡ αἴθουσα, ἕκαστος καὶ ἐκάστη ἐκράτει τὴν χεῖρα τοῦ ὑποκειμένου, μεθ' οὗ θὰ διήρχετο τὸν ὑπόλοιπον βίον.

Παραδόξως ἀνέγνωμεν παρόμοιον ἔθιμον, ἱσχύον ἐτι καὶ νῦν, ἐν τινὶ ἐπαρχίᾳ τῆς Κίνας, τῇ κελουμένη Γιουνάου.

Τὴν πρωτοχρονιάν, προσκαλοῦνται πάντες οἱ κύριοι Κινέζοι, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἔλθωσιν εἰς γάμον κοινωνίαν, λαμβάνοντες δὲ ἀνὰ μίαν σαμπάνην, ἀνορύττουσι μακρὸν χάνδακα. Ἐπειτα τοποθετοῦνται ἐπὶ τῆς μιᾶς ὀχλῆς, ἐν ᾗ ἐπὶ τῆς ἐτέρας, παρατάσσονται αἱ μελλονύμφαι, ἐν σώματι ἐλθοῦσαι καὶ κρατοῦσαι ἐν τῇ δεξιᾷ μικρὸν ἐλαστικὸν τόπι!

Ἐν, δύο, τρία! δίδεται τὸ σύνθημα.

Ἐν τῷ ἄμα, αἱ κυρίαι ῥίπτουσι τὰς σφαῖρας τῶν ἐπὶ τοῦ ὀμίλου τῶν νέων ἐκ τῶν ὁποίων, καθεὶς λαμβάνει ἀνὰ μίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἅπασαι ἔχρουσι διακριτικὰ σημεῖα, ἕκαστος, ὑπὸ τῆς σφαίρας ὀδηγούμενος, εὐρίσκει ἔπειτα, διερχόμενος τὸν χάνδακα, τὴν χαριτωμένην του σύζυγον.

Τώρα, ἂν ὑπάρχουσι πολλοὶ καταρώμενοι τὸ ἔθιμον καὶ προτιμῶντες σφαῖραν πυροβόλου ἢ πτώσιν ἐν τῷ χάνδακῃ, τοῦτο τὸ ἀγνοοῦμεν. Μαντεύομεν ὅμως, ὅτι αἱ δεσποινίδες τῆς Γιουνάου, ὡς κύριον μέλημα θὰ θεωροῦσι τὴν διὰ τοπίου σκοποβολήν, καὶ πολλὰ θὰ ἐκτελῶσι γυμνάσια, ὅπως ἡ σφαῖρά των μὴ παρεκπέσῃ, ἀλλὰ μεταβῇ κατευθεῖαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδίας των!

*

Μία γνώμη τοῦ Διογένους περὶ γάμου:

— Πότε πρέπει νὰ νυμφευηται τις;

— Ὅταν εἶνε μικρός... εἶνε πολὺ ἐνωρίς... ὅταν εἶνε μέγας... εἶνε πολὺ ἀργά!..

*

Καὶ μία ἄλλη.

— Νὰ νυμφευθῶ, ἢ ὄχι;

— Ὅτι καὶ ἂν κάμῃς... θὰ μετανόησῃς.

Δάμ.

Ἐξεδόθη ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τὸ διήγημα τοῦ κ. Γρηγορίου Δ. Ξινοπούλου:

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΤΟ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ

Πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ καὶ τιμᾶται δρ. 1.50. Εἰς τοὺς συνδρομητὰς μας παρέχεται μόνον ἀντὶ δραχμῆς.

ἈΘΗΝΑΙ.—ΤΥΠΩΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.